

„**T**ak jdeme, uchazeči! Tudy! A pěkně zčerstva!“ Člověk, který mluvil, nebo spíše pokřikoval, byl Martin, tajemník barona Aralda. Jakmile se jeho hlas rozlehl předsíní, pětice chráněnců se nejistě zvedla z dlouhých dřevěných lavic, na kterých posedávala. Teď, když skutečně nastala chvíle rozhodnutí o jejich osudu, najednou všichni znervózňeli. Pomalu se šourali vpřed a žádný z nich nechtěl projít jako první velkými, železem pobitými dveřmi, které Martin držel otevřené.

„Pohyb, pohyb!“ křičel netrpělivě Martin. Alyss se nakonec odhodlala jít první, přesně jak Will tušil. Po štíhlé blondýnce se rozhybali i ostatní a o něco ochotněji ji následovali.

Když Will vstoupil do baronovy pracovny, zvědavě se kolem sebe rozhlížel. V téhle části hradu nikdy předtím nebyl. Lidé nižšího postavení, k nimž patřili i hradní chráněnci, se zřídka kdy dostali do téhle věže, kde se nacházel

úřad a baronova komnata. Byla to obrovská místnost. Strop čněl vysoko nad ním a zdi byly postavené z masivních kamenných kvádrů, pospojovaných jen úzkým proužkem malty. Ve východní zdi bylo velké okno přístupné přírodním živlům, avšak s mohutnými dřevěnými okenicemi, které se daly v případě špatného počasí zavřít. Došlo mu, že je to stejné okno, jímž včera v noci nahlížel dovnitř. Dnes jím proudilo sluneční světlo a dopadalo na rozlehlý dubový stůl, který baronu Araldovi sloužil k psaní.

„Tak jen pojděte! Postavte se do řady, stůjte v řadě!“ Martin si podle všeho vychutnával chvíle, kdy mohl poroučet. Skupinka se šoupavě vyrovnala do řady a on je zkoumavě sledoval a nespokojeně křivil ústa.

„Podle velikosti! Nejvyšší na tenhle konec,“ ukazoval, kam si má podle něj stoupnout ten nejvyšší z pětice. Skupina se postupně přestavěla. Největší byl samozřejmě Horác. Po něm zaujala své místo Alyss. Pak George, o půl hlavy menší než ona, a dojemně hubený. Stál ve svém obvyklém přihrbklém postoji. Will s Jenny zaváhali. Jenny se na Willa usmála a ukázala, aby si stoupl před ní, i když byla možná o palec vyšší než on. To bylo pro Jenny typické. Věděla, jak Willa trápí, že je ze všech hradních chráněnců nejmenší. Když se Will chtěl zařadit, zadržel ho Martinův hlas.

„Ty ne! Další je ta holka!“

Jenny omluvně pokrčila rameny a šla na místo, kam ukazoval Martin. Will si stoupl na poslední místo v řadě a přál si, aby Martin jeho malý vzrůst tolik nezdůrazňoval.

„No tak! Vyrovnat, vyrovnat! Koukejte stát v pozoru,“ pokračoval Martin, ale pak zmlkl, když ho přerušil hluboký hlas.